

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1094/2022
08.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Живановић, адвокат из ..., против туженог „Greenet“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Сергеј Ђуретић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и реинтеграције, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3809/21 од 27.12.2021. године, у седници већа одржаној 08.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3809/21 од 27.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 420/16 од 01.07.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог број .. од 12.07.2016. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да га врати на рад. Ставом трећим изреке, одбачена је тужба тужиоца у делу тужбеног захтева којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоца врати на радно место на ком је био запослен пре добијања решења о отказу уговора о раду, односно друго одговарајуће радно место. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 153.750,00 динара са законском затезном каматом од 01.07.2021. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3809/21 од 27.12.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом, трећем и у делу става четвртог изреке којим је тужилац обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 153.750,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у преосталом делу става четвртог изреке првостепене пресуде тако

што је одбијен је захтев туженог за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова парничног поступка за период од пресуђења до извршности пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона парничном поступку- ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23) и нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Такође, неосновани су ревизијски наводи да је другостепени суд учинио битну повреду из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, с обзиром на то да је чињенично стање оно које је утврђено у првостепеној пресуди. Супротно тврдњи ревидента ревизијски суд сматра да је другостепени суд оценио све жалбене наводе који су од значаја за пресуђење ове парнице.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био запослен код туженог на неодређено време на радном месту „шеф локала“ Greenet ..., на основу уговора о раду од 09.09.2014. године. Побијеним решењем од 12.07.2016. године тужиоцу је отказан уговор о раду на основу члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду, члана 71. став 1. тачка 1. Правилника о раду и члана 44. став 1. тачка 5. алинеја 1. Уговора о раду. Отказним решењем од 12.07.2016. године, стављено му је на терет да је учинио повреду радне обавезе тако што је 03.06.2016.године и 08.06.2016.године у току радног времена као шеф локала Greenet ... дозволио запосленој ББ да испред улазних врата у локал постави импровизовану тезгу и врши продају разне робе, непознатог порекла која нема везе са пословањем Greenet d.o.o., а о наведеном прекршају и кршењу радне дисциплине ове запослене није обавестио послодавца. Приликом обављања свакодневног посла тужилац није поштовао правила послодавца у вези са испуњавањем својих уговорених обавеза из радног односа већ је свесно кршио интерна правила послодавца јер је као шеф продавнице био одговоран и за њега и за радницу и био је дужан да о свему обавести туженог. Пре доношења решења тужиоцу је достављено писано упозорење од 08.06.2016. године о разлозима за отказ на које се тужилац писмено изјаснио негирајући повреду радне обавезе наводећи да продају на тезгама није дозволио јер земљиште не припада власништву послодавца већ градској пијаци.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно је примењено материјално право када је тужбени захтев одбијен, јер су се у конкретном случају стекли услови за отказ уговора о раду на иницијативу послодавца због тога што се тужилац понашао се супротно прописаним правилима туженог, односно што је својом кривицом учинио повреду радне обавезе утврђене чланом 44. став 1. тачка 5. алинеја 1. Уговора о раду и чланом 71. став 1. тачка 1. Правилника о раду.

Према одредбама члана 179. став 2. Закона о раду послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то ако

несавесно или немарно извршава радне обавезе или ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду (тачка 1. и 5.).

Према члану 71. тачка 1. Правилника о раду туженог прописано је да запосленом може бити отказан уговор о раду ако својом кривицом учини повреду радне обавезе (тачка 1) ако несавесно или немарно извршава радне обавезе.

Према члану 44. став 1. тачка 5. алинеја 1. уговора о раду који је тужилац са туженим закључио 09.09.2014. године, прописано је да послодавац може запосленом отказати уговор о раду, ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе и то неизвршавање или несавесно, неблаговремено, немарно извршавање радних обавеза.

Повреда радне обавезе представља законски разлог због којег се запосленом може отказати уговор о раду. У конкретном случају је утврђено да је тужилац несавесно, неблаговремено и немарно извршавао радне обавезе тако што је 03.06.2016.године и 08.06.2016.године, у току радног времена, као шеф локала Greenet ..., дозволио запосленој ББ да испред улазних врата у локал постави импровизовану тезгу и врши продају разне робе, непознатог порекла која нема везе са пословањем Greenet d.o.o., а о наведеном кршењу радне дисциплине ове запослене није обавестио послодавца. Наведено је документовано фотографијама у списима предмета (што је тужилац сам потврдио у свом исказу). Тиме је пркорачио границе овлашћења која су му дата, а о чему је имао свест, јер је тужиоцу као шефу локала морало бити познато да мора да савесно и одговорно обавља послове на којима ради, да не сме да прикрива повреду радне дисциплине других запослених, већ да мора да обавести послодавца уколико је запослена одбила да престане да врши повреду радне дисциплине и да нарушава углед предузећа (на шта га обавезује одредба члана 71. тачка 31. Правилника којом је предвиђено да се запосленом може отказати уговор о раду ако не пријави повреду радне обавезе или исту прикрива). Према томе, радњама тужиоца остварен је отказни разлог из члана 44. став 1. тачка 5. алинеја 1. уговора о раду и постојао је оправдани разлог за отказ уговора о раду, јер је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе из члана 179.став 2. тачка 1. Закона о раду.

Неосновани су наводи у ревизији тужиоца да оспорено решење не садржи чињенични опис радње,место и време извршења повреде радне обавезе, те да се не може јасно закључити да тужилац о понашању запослене ББ (своје бивше супруге) није хтео да обавести послодавца. Супротно наводима у ревизији, конкретним решењем утврђени су време, место и начин извршења повреде радне обавезе, са позивом на конкретне доказе којима су утврђени и место и начин извршења повреде радне обавезе. Чињеница да тужилац није пријавио повреду радне обавезе запослене и са истом повредом се сагласио (имајући у виду исказан став тужиоца да продаја робе испред локала никада није утицала на промет у локалу, да због тога није нарушен углед послодавца и да је запослена истовремено обављала и послове у локалу у складу са уговором о раду) указује на свест о недозвољености понашања тужиоца у конкретном случају, јер је тужиоцу добро познато као шефу локала да током радног времена запосленима није дозвољено обављање приватне делатности која има за резултат стицање сопствене имовинске користи и да о свакој повреди радне дисциплине запослених мора да обавести послодавца. Поред тога, у поступку је утврђено да је тужени тужилац писмено упозорио на постојање разлога за отказ на које упозорење се тужилац изјаснио дописом од 15.06.2016. године, па је супротно

наводима ревизије тужиоцу било омогућено право на одбрану што је и сврха упозорења, а ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Имајући у виду да је тужиоцу уговор о раду законито отказан, неоснован је његов захтев за реинтеграцију у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Предмет оцене ревизијског суда нису били наводи у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање јер то није дозвољен ревизијски разлог према члану 407. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић